

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **L. V.**, zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 1882/57, Jihlava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 10. 2017, č. j. 41 A 68/2016 – 35,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Brně (dále také „krajský soud“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2016, č. j. KUJI 56861/2016, sp. zn. OOSČ 499/2016 OOSC/168. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Jihlava (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 3. 5. 2016, č. j. MMJ/OD/5143/2016-10 JID: 74783/2016/MMJ (dále jen „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“), jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“).

[2] Uvedeného přestupku se dopustil tím, že dne 4. 2. 2016 v době okolo 13:55 hodin v Jihlavě na ulici Pávovská ve směru jízdy k ulici Sokolovská jako řidič motorového

vozidla zn. VW Sharan, registrační značky X, neměl za jízdy na vozidle rozsvícené předepsané osvětlení a za jízdy nebyl na sedadle připoután bezpečnostním pásem. Tímto jednáním porušil § 32 odst. 1 a § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, za což mu správní orgán prvního stupně podle § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu a § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „přestupkový zákon"), uložil pokutu ve výši 2 000 Kč. Současně mu stanovil povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[3] K první námitce, že v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně není dostatečně specifikována forma zavinění, krajský soud uvedl, že přestupkový zákon účinný v době spáchání přestupku nepožadoval, aby byla ve výroku přesně označena forma zavinění. Postačí, pokud je stanoveno, že přestupek byl spáchán z nedbalosti, rozlišení na vědomou a nevědomou nedbalost není třeba.

[4] Dále namítal, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně chybí uvedení bodového postihu za přestupek. K tomu krajský soud sdělil, že § 11 odst. 1 přestupkového zákona stanoví taxativní výčet sankcí, které lze za přestupek udělit, přičemž bodový postih podle tohoto ustanovení není považován za sankci. Nemůže být proto chybou, pokud nebyl uveden ve výroku správního rozhodnutí. Krajský soud nerozporoval závěr vyplývající z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2015, č. j. 6 As 114/2014 – 69, že bodový postih je trestem. Nejedná se ovšem o trest, který by byl ukládán správním orgánem, nýbrž o sankci *sui generis*, která nastává *ex lege* v souvislosti s pravomocným ukončením řízení o přestupku.

[5] Krajský soud se neztotožnil ani s námitkou žalobce, dle níž z výroku o rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nejsou patrné všechny znaky skutkové podstaty spáchaného přestupku, jelikož neobsahuje odkaz na zvláštní právní předpis, podle něhož mělo být jeho vozidlo vybaveno specifickým osvětlením či bezpečnostními pásy. V případě žalobce však nebylo pochybností o tom, jaké povinnosti svým jednáním porušil, a proto se jednalo o výrok dostatečně určitý a nezaměnitelný, tím spíš, že žalobce nezpochybňoval, že jeho vozidlo takto vybaveno bylo.

[6] Dále žalobce namítl, že nebyla dostatečně posouzena materiální stránka přestupku. K tomu krajský soud uvedl, že pokud žalobce nerespektoval povinnost použít za jízdy bezpečnostní pás a naplnil-li tím formální znaky skutkové podstaty přestupku [§ 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu], je zásadně naplněn i znak materiální, ledaže by existovaly zvláštní okolnosti případu, jež by nebezpečnost příslušného jednání snižovaly natolik, že by materiální znak naplněn nebyl (srov. rozsudek Nejvyššího správného soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 137/2011 - 52). Takové zvláštní okolnosti krajský soud neshledal.

[7] Stejně tak bylo ve správním řízení bez důvodných pochybností prokázáno, že žalobce příslušná ustanovení zákona o silničním provozu porušil zaviněně. Jelikož správní orgán prvního stupně neměl dostatek důkazů pro závěr o závažnější formě zavinění (úmyslu), „spokojil" se s posouzením jednání jako nedbalostním. Takový postup není v rozporu se zásadou materiální pravdy. Nedbalostní zavinění žalobce je vyjádřeno i ve

výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, což lze v jistém smyslu chápat i jako promítnutí zásady *in dubio pro reo*.

[8] Žalobce neuspěl ani s námitkou nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti vyměřené sankce. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vyplývá, které okolnosti byly přitěžující a které polehčující (i když je sám správní orgán takto doslova nepopsal). Sankce ve formě pokuty byla stanovena uprostřed zákonem stanoveného rozpětí, což odpovídá tomu, že žalobce má již 10 záznamů v kartě řidiče a přestupku se dopustil v odpoledních hodinách na frekventované ulici v Jihlavě, na druhé straně však nedošlo ke zranění osob či poškození majetku.

[9] Krajský soud dal naopak za pravdu žalobci, že pokud správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí poukazoval na mapu ze serveru www.mapy.cz, dle něhož se na místě spáchání přestupku nachází rovný a přehledný úsek, tento důkaz měl být obsahem správního spisu. Toto pochybení však nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Stěžejními důkazy byly totiž výpovědi svědkyň - zasahujících policistek - a policejní spis, na základě kterých správní orgán učinil závěr o spáchání přestupku žalobcem. Mapa pouze dokazovala skutečnosti tvrzené svědkyněmi (tedy že výhledové podmínky byly dobré). Navíc žalobce neupřesnil, jak skutečnost, že správní orgán nezaložil mapu do správního spisu, mohla mít vliv na prokázání spáchání přestupku.

[10] Krajský soud se neztotožnil ani s poslední námitkou žalobce, dle níž žalovaný nedostatečně odůvodnil, proč některé navrhované důkazy považoval za nadbytečné. Dodal, že správní orgány se vyjádřily ke všem návrhům na dokazování a vysvětlily, z jakých důkazů při právním hodnocení skutku vycházely. Rozhodujícími důkazy byly výpovědi svědkyň (zasahujících policistek) podpořené oznámením přestupku a úředním záznamem. Takové dokazování vyhovuje požadavkům, které na něj klade zákon i judikatura.

[11] Kasační stížnost podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v podstatné části ze stejných důvodů, jaké již uvedl v žalobě. Podle obsahu kasační stížnosti by uplatněné důvody bylo možné zahrnout pod důvody dle § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s.

[12] Stěžovatel namítá, že již v žalobě vyjádřil právní názor, že výrok rozhodnutí je vadný. Je mu totiž kladeno za vinu, že porušil § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu a § 32 odst. 1 zákona o silničním provozu, čímž měl spáchat přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) tohoto zákona. Z výroku rozhodnutí však není jednoznačné, zda měl spáchat dva přestupky, oba naplňující skutkovou podstatu dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, nebo zda měl spáchat jeden přestupek podle tohoto ustanovení. K tomu krajský soud uvedl, že je zřejmé, že byl uznán vinným z jednoho přestupku. Nevypořádal však žalobní námitku, ve které stěžovatel namítal, že měl být uznán vinným ze spáchání dvou přestupků, kterých se dopustil v jednočinném souběhu nestejnorodém, a proto se jedná o dva přestupky (pouze v případě jednočinného stejnorodého přestupku jde o jeden přestupek).

[13] Dále stěžovatel tvrdí, že krajský soud sice vypořádal namítanou absenci konkrétní formy zavinění ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (uvedl, že není

vadou, pokud ve výroku rozhodnutí je uvedeno pouze to, že přestupek byl spáchán „z nedbalosti“, jelikož forma zavinění je konkretizována v odůvodnění rozhodnutí), nevypořádal však námitku celkové absence určení konkrétní formy zavinění. Napadený rozsudek je proto nepřezkoumatelný.

[14] Stěžovatel také nesouhlasí s krajským soudem, že není pochybením správních orgánů, pokud neodkázaly na zvláštní právní předpis, který určitou právní povinnost (či okolnost, pro kterou je jednání žalobce protiprávní) stanoví. Podle krajského soudu postačí, pokud v rozhodnutí uvedly, že stěžovatel jednal v rozporu s § 6 odst. 1 písm. a) a § 32 odst. 1 zákona o silničním provozu, přičemž § 32 odst. 1 zákona o silničním provozu stanoví, že *motorové vozidlo musí mít za jízdy rozsvícena obrysová světla a potkávací světla nebo světla pro denní svícení, pokud je jimi vybaveno podle zvláštního právního předpisu* a § 6 odst. 1 písm. a) téhož zákona uvádí, že *řidič motorového vozidla je kromě povinností uvedených v § 4 a 5 dále povinen být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, pokud jím je sedadlo povinně vybaveno podle zvláštního právního předpisu.* Podle krajského soudu je nepochybné, že předmětné vozidlo bylo vybaveno náležitostmi dle zvláštního právního předpisu, v opačném případě by to bylo zřejmé policistkám. Tím se krajský soud dle stěžovatele dopustil nesprávného právního posouzení.

[15] Další námitka se týká toho, že správní orgány neprokázaly, že se stěžovatel dopustil zaviněně jednání, které byl postižen. Neodůvodnily totiž, že stěžovatel měl a mohl vědět, že s ohledem na okolnosti a své osobní poměry může ohrozit zákonem chráněný zájem, a tedy že se uvedeného přestupku dopustil z nedbalosti. V takovém případě, kdy neexistují poznatky o žádné z forem zavinění, je nutné v souladu se zásadou *in dubio pro reo* učinit závěr, že zavinění nebylo prokázáno. Pokud krajský soud tvrdí, že v takovém případě je vhodné v souladu se zásadou *in dubio pro reo* dovodit zavinění ve formě nedbalostní, dopouští se nesprávného právního posouzení.

[16] Stěžovatel opětovně také brojí proti nedostatečnému zdůvodnění výše sankce za uvedený přestupek, které učinil správní orgán prvního stupně. Připomíná, že v žalobě namítal, že z rozhodnutí správního rozhodnutí prvního stupně lze toliko vyčíst, že přestupek měl být údajně spáchán na frekventované komunikaci (správní orgán prvního stupně pouze konstatoval, že jde o frekventovanou komunikaci, avšak tato skutečnost nebyla nijak prokázána). Správní orgán navíc přihlédl k záznamům v evidenční kartě řidiče (stěžovatele), které byly starší jednoho roku, a nectil tedy institut zahlazení odsouzení. Neprovedl ani přezkoumatelnou úvahu o tom, jaké skutečnosti hodnotil jako přitěžující, jaké jako polehčující a jaký vliv měly na stanovení výše sankce. Krajský soud k této námitce pouze konstatoval, že sankce je přiměřená, aniž by se věnoval tvrzením žalobce uvedeným výše.

[17] Nesouhlasí ani s krajským soudem, že pochybení správního orgánu spočívající v tom, že snímek ze serveru mapy.cz neučinil součástí správního spisu, nezpůsobuje nezákonnost jeho rozhodnutí, protože stěžejními důkazy byly svědecké výpovědi policistek. Jiný podklad pro rozhodnutí (kromě písemných záznamů stejných policistek) však správní orgán prvního stupně neměl. Mapový podklad proto mohl být stěžejním důkazem, který by potvrdil nebo vyvrátil, zda policistky skutečně mohly vidět to, co tvrdí, že viděly.

[18] V neposlední řadě nesouhlasí s tím, jak krajský soud posoudil námitku, že žalovaný vycházel z nepřípustného důkazu, tzv. reprodukované výpovědi policistek. Nebylo totiž vůbec rozhodné, jak argumentuje krajský soud, zda tito svědci jsou nebo nejsou věrohodní. I on uznává, že není sporu o tom, že v momentě, kdy byl zastaven policejní hlídkou, tak mu světla na vozidle nesvítila. Právní otázka k posouzení však zní, zda mohl správní orgán při rozhodování o přestupku vycházet z té části výpovědi policistek, kde reprodukovaly, co údajně řekl stěžovatel. Pokud ne, bylo třeba provést důkaz navrhovaný stěžovatelem – svědeckou výpověď třetí osoby – že vozidlo před jízdou zkontroloval a světla svítila.

[19] Nakonec stěžovatel brojí proti nesprávnému posouzení jeho námitky krajským soudem; uvedl, že bezpečnostní pás měl zapnutý pod levým ramenem kvůli úrazu, a proto nebyl vidět. Krajský soud konstatoval, že toto tvrzení nemá žádnou oporu ve spise, stěžovatel k jejímu prokázání nepředložil žádné důkazy, navíc věrohodnost tohoto tvrzení je oslabena jeho pozdějším předložením. Podle stěžovatele je však podstatné, že toto skutkové tvrzení nebylo v rozporu s jinými důkazy, včetně výpovědí policistek. Navíc správní orgány neprovedly důkazy, které k podpoře své skutkové verze navrhoval (zejména předložil videozáznam, který prokazuje, že pás zapnutý pod ramenem se opravdu jeví tak, jakoby byl svěšen a nebyl zapnutý).

[20] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí, napadený rozsudek považuje za správný a plně se s ním ztotožňuje.

[21] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu uplatněných stížnostních bodů a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[22] Stěžovatel nejprve namítá, že z výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně není zřejmé, zda měl stěžovatel spáchat dva přestupky, oba naplňující skutkovou podstatu dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, nebo zda měl spáchat jeden přestupek podle tohoto ustanovení. Jak správně uvedl krajský soud, z výroku tohoto rozhodnutí je zřejmé, že stěžovateli je kladeno za vinu spáchání jednoho přestupku. Ve výroku rozhodnutí je totiž uvedeno, že stěžovatel „[j]*e uznán vinným z přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, spáchaného formou zavinění z nedbalosti, jehož skutkovou podstatu naplnil porušením ustanovení § 32 odst. 1 a § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu*.“ Správní orgán prvního stupně hovoří v jednotném čísle (uvádí přestupek, nikoli přestupky), není podstatné, že k naplnění skutkové podstaty uvedeného přestupku došlo porušením dvou ustanovení zákona.

[23] Je pravdou, že se krajský soud výslovně nevyjádřil k námitce, že přestupek byl údajně spáchán v jednočinném souběhu nestejnorodém. Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že výše popsaná vada nezakládá nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů, jelikož došlo alespoň k implicitnímu vypořádání této námitky. Z odůvodnění napadeného rozsudku je totiž zřejmé, že krajský soud považoval napadená správní rozhodnutí za věcně správná, a tedy že stěžovatel byl v souladu se zákonem postižen za spáchání jednoho přestupku spočívajícího v nepřipoutání se bezpečnostním pásem během řízení vozidla a nezapnutí předepsaného osvětlení. V této souvislosti lze odkázat např. na

nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž soud zdůraznil, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.

[24] V další námitce se stěžovatel dovolává nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, která byla způsobena tím, že krajský soud nevypořádal námitku celkové absence určení formy zavinění (byť v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně). Krajský soud uvedl, že postačí, promítne-li se úvaha, zda byl přestupek spáchán v nedbalosti vědomé či nevědomé, do odůvodnění rozhodnutí o přestupku. V projednávané věci je pak ve výroku rozhodnutí uvedeno, že stěžovatel „[j]*e uznán vinným z přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, spáchaného formou zavinění z nedbalosti*“, v odůvodnění dodává, že „*k odpovědnosti za přestupek postačuje zavinění z nedbalosti, minimálně nevědomé nedbalosti*.“ Podstatné je, že ve správním řízení bylo bez důvodných pochybností prokázáno, že stěžovatel příslušná ustanovení zákona o silničním provozu porušil minimálně z nedbalosti nevědomé, ač to správní orgán prvního stupně v odůvodnění skutečně výslovně neuvedl. Ta přitom postačí, aby byl stěžovatel odpovědný za uvedený přestupek.

[25] S tím souvisí i další námitka stěžovatele, že z napadených správních rozhodnutí nevyplývá, že by bylo prokázáno, že se jednání, které je mu kladeno za vinu, dopustil zaviněně. Nejvyšší správní soud dává za pravdu krajskému soudu, který uvedl, že ve správním řízení bylo bez „[d]*ůvodných pochybností prokázáno, že žalobce příslušná ustanovení zákona o silničním provozu porušil a správní orgán nemaje dostatek důkazů pro závěr o závažnější formě zavinění žalobce (úmyslu), se spokojil s posouzením jeho jednání jako zaviněným ve formě nedbalosti…Správní orgány nepochybily, pokud vycházely z toho, že žalobce jako řidič motorového vozidla – oprávněný držitel řidičského oprávnění, který je povinen znát pravidla silničního provozu, musí vědět a musí si být vědom toho, jaké povinnosti mu stanovuje zákon o silničním provozu.*“

[26] Stěžovatel také namítal, že správní orgány nespecifikovaly zvláštní právní předpis, který svým jednáním porušil (nekonkretizovaly právní předpis, který stanoví povinnost mít rozsvícena obrysová světla a potkávací světla nebo světla pro denní svícení a povinnost být za jízdy připoután bezpečnostním pásem). Obdobnou otázkou se zabýval rozšířený senát tohoto soudu v usnesení ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 – 46, č. 3656/2018 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz. Právní věta k tomuto rozhodnutí stanoví, že „[s]*právní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takovéhoto pochybení.* ***Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil.*** *Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl*“ (zvýraznění bylo přidáno). V projednávané věci je podstatné,

že nevznikají pochybnosti o tom, jakým jednáním stěžovatel své povinnosti řidiče vozidla porušil. Nejedná se tedy o situaci, kdy z výrokové části rozhodnutí, ani z jeho odůvodnění, by nebylo možné vyčíst, jakého jednání se přestupce dopustil a jakou právní povinnost porušil. To dokládá i fakt, že sám stěžovatel nerozporoval, že by nevěděl, že má být za jízdy připoután bezpečnostními pásy nebo že má mít na vozidle zapnuto předepsané osvětlení. Vybavení vozidla bezpečnostními pásy a světly „podle zvláštního předpisu" navíc není součástí kompletní právní normy, kterou stěžovatel svým jednáním porušil. Podle Nejvyššího správního soudu v projednávaném případě plně postačuje, jestliže správní orgán prvního stupně cituje ve výroku zákonnou úpravu právní povinnosti. Není nezbytné citovat i zvláštní právní předpisy, které dále upravují určité vybavení automobilu. Významné je, jak správně uvedl krajský soud, že zde nevznikly žádné pochybnosti, že vozidlo bylo příslušným zařízením vybaveno.

[27] Stejně tak lze dát krajskému soudu za pravdu, že výše uložené sankce za přestupek (uprostřed zákonem stanovené sazby – pozn. soudu) byla správním orgánem prvního stupně dostatečně zdůvodněna. Jak správně shrnul krajský soud, z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je patrné, jaké skutečnosti vzal za určující při rozhodování o její výši, tedy které okolnosti byly přitěžující a které naopak polehčující, i když sám jejich výčet výslovně neuvedl. Dodal, že z tohoto rozhodnutí vyplývá, že za „[p]*olehčující okolnost je možno žalobci dle prvostupňového rozhodnutí přisuzovat skutečnost, že v době spáchání přestupku nenastala taková situace, při které by byl žalobce ohrožen, nebo došlo k omezení či k ohrožení jiného účastníka silničního provozu. Naopak jako přitěžující okolnost správní orgán zmiňuje to, že k přestupku došlo v odpoledních hodinách na frekventované ulici v Jihlavě. Správní orgán taktéž přihlédl k osobě pachatele, předně k jeho výpisu z evidenční karty řidiče, jenž vyhodnotil v jeho neprospěch. V rozmezí období let 1996 až 2015 je evidováno celkem 10 záznamů a aktuální stav bodového hodnocení ke dni výpisu je 2 body*."

[28] Nelze ani správnímu orgánu vytýkat, že přihlédl k záznamům v evidenční kartě řidiče (stěžovatele), které byly starší jednoho roku, tím pádem nerespektoval institut zahlazení odsouzení. Z judikatury správních soudů nevyplývá, že by při správním trestání nebylo možno nikterak zohlednit, že účastník řízení v minulosti spáchal obdobný přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2016, č. j. 7 As 40/2016 – 40).

[29] Stejně tak nelze stěžovateli přisvědčit v tom, že krajský soud nesprávně posoudil námitku, že žalovaný vycházel z nepřípustného důkazu, tzv. reprodukované výpovědi policistek (vypovídaly, co údajně řekl stěžovatel). Krajský soud se na stranách 15 až 18 napadeného rozsudku zabýval tím, zda správní orgány pochybily, pokud považovaly výpovědi policistek za dostačující a řádně osvětlující skutkový stav. Policistky vypověděly, že stěžovatel za jízdy nebyl připoután bezpečnostním pásem a neměl na vozidle rozsvícené předepsané osvětlení. Jejich výpovědi byly vzájemně souladné (navíc stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uvedl, že věrohodnost nezpochybňuje), skutkový stav, jaký popsaly, vyplývá také z úředního záznamu a oznámení přestupku. Ani sám stěžovatel nepopírá, že v momentě, kdy byl policejní hlídkou zastaven, mu světla na vozidle nesvítila.

[30] Na závěr o zaviněném spáchání přestupku nemohlo mít vliv, zda stěžovatel věděl o nefunkčním osvětlení svého vozidla, protože správní orgány vycházely z toho, že

stěžovatel přestupek spáchal minimálně ve formě nevědomé nedbalosti. Z tohoto důvodu není důvodná ani námitka, že měl být vyslechnut svědek navrhovaný stěžovatelem, který měl dosvědčit, že stěžovatel vozidlo před jízdou zkontroloval a světla svítila. Jeho výpověď by totiž nemohla nic změnit na závěru o odpovědnosti stěžovatele za předmětný přestupek.

[31] Závěrem Nejvyšší správní soud uvádí, že neshledal důvodnou ani poslední kasační námitku. Stěžovatel nesouhlasí s krajským soudem, že tvrzení o tom, že bezpečnostní pás měl zapnutý pod ramenem kvůli zranění, nemá žádnou oporu ve spise, a že k jejímu prokázání nepředložil žádné důkazy (on však navrhl k jeho prokázání videozáznam; ten dokládá, že zapnutý pás pod ramenem není viditelný). Krajskému soudu je třeba přisvědčit v tom, že věrohodnost tvrzení o zapnutém bezpečnostním pásu pod ramenem je oslabena jeho pozdějším předložením. Bylo by přirozené a logické, pokud stěžovatel daný přestupek podle svého mínění nespáchal, aby již na místě uvedl, že bezpečnostním pásem připoután byl. Nebylo v jeho zájmu tvrzení o své nevině zatajovat, a to mimo jiné proto, že časový odstup obecně hodnotu důkazu oslabuje a zpochybňuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2014, č. j. 3 As 73/2013 - 42). Jelikož je přestupek spočívající v nepřipoutání se bezpečnostním pásem přestupkem, který je pozorovatelných pouhým okem, svědectví policistek je v daném případě důkazem dostatečným (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 - 27) a nebylo třeba k jeho prokázání provádět další důkazy.

[32] Nejvyšší správní soud shrnuje, že napadený rozsudek krajského soudu je v souladu se zákonem, kasační stížnost proti němu podanou proto podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[33] Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení ze zákona, žalovaný byl ve věci úspěšný, nevznikly mu však náklady přesahující běžný rámec jeho úřední činnosti. Nejvyšší správní soud s ohledem na uvedené nepřiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti žádnému z účastníků (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 17. října 2018

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu